

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Zdeňkem Čechem, advokátem, se sídlem V Zahradách 1445/1, Rudná, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. OAM-1630/ZA-ZA11-K18-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2025, č. j. 1 Az 14/2025-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a a § 14b téhož zákona dospěl k závěru, že ji nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona.

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Městský soud poukázal na to, že byť žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí v celém jeho rozsahu, žalobní námitky se primárně týkají neudělení doplňkové ochrany. Ve shodě s žalovaným pak městský soud dospěl k závěru, že žádný z žalobcem uváděných důvodů není relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Žalovaný podle městského soudu správně dovedl, že žalobce nelze kvůli existenci válečného konfliktu v zemi jeho původu v souladu s azylovým právem a mezinárodními konvencemi označit za uprchlíka. Ani výkon branné povinnosti a povolání do armády nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, i kdyby tato povinnost byla spojená s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, protože branná povinnost představuje jednu ze státoobčanských povinností, která je legitimním požadavkem každého státu kladeného na své občany. Žalobce navíc požádal o mezinárodní ochranu až poté, co byl podmíněčně

propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a hrozil mu výkon trestu vyhoštění, přestože do České republiky přicestoval již dříve.

[4] Žalobce neuvedl ani žádné skutečnosti, které by vypovídaly o jeho politické činnosti v zemi původu směřující k uplatnění politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo o odůvodněné obavě z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona. Naopak v žádosti tvrdil, že nikdy neměl problémy se státními institucemi či policií. Tím, že žalobce nemá v České republice žádného rodinného účastníka, kterému by byl udělen azyl případně humanitární azyl, nebylo mu možné udělit azyl či humanitární azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14 zákona o azylu.

[5] Městský soud s žalovaným souhlasil také v tom, že ani rodinné vazby či rodinný život v hostitelské zemi automaticky nemohou vést k udělení mezinárodní ochrany, a to ani podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2023 [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. K existenci rodinného života žalobce v České republice městský soud vyjádřil pochyby vzhledem k tomu, že podle odsuzujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 (dále jen „trestní soud“) ze dne 30. 10. 2023, sp. zn. 4 T 79/2023 (dále jen „odsuzující rozsudek“), žalobce v době od léta 2021 do října 2022 bydlel sám a následně strávil téměř polovinu života jeho dcery (narozené v roce 2021) ve výkonu trestu odnětí svobody.

[6] Ve vztahu k humanitárnímu azylu městský soud dále poukázal na to, že jej lze udělit pouze v těch nejzávažnějších případech (jako jsou zejména případy devastační přírodní katastrofy, velmi vysoký věk žadatele nebo závažné nevyléčitelné onemocnění). Přitom na jeho udělení není nárok. Městský soud shledal, že žalovaný při zvažování možnosti udělení humanitárního azylu nepochybil a meze správního uvážení nepřekročil. Žalobcův mladý věk a dobrý zdravotní stav nepředstavují důvody zvláštního zřetele hodné, stejně jako jeho rodinné vazby. Za nerozhodné proto městský soud považoval, že žalobce je otcem malého dítěte, kterému byla v České republice udělena doplňková ochrana.

[7] Žalobci městský soud nepřisvědčil ani v tom, že jeho protiprávní jednání nelze podřadit pod pojem „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo že by žalovaný při posuzování možnosti udělit mu doplňkovou ochranu vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Městský soud zdůraznil, že pojem „vážný zločin“ je třeba vykládat v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), a s Úmluvou o právním postavení uprchlíků a nepostačuje, pokud vnitrostátní právní řád určitý trestný čin označuje za zvlášť závažný zločin. Kromě kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva je nezbytné vzít v potaz také povahu a závažnost činu, výši uloženého trestu, míru účasti cizince na trestné činnosti, skutečnost, zda došlo k dokončení trestné činnosti, případně zda cizinec již trest odnětí vykonal, a posoudit závažnost činu ve světle polehčujících a přitěžujících okolností a všech dalších subjektivních a objektivních skutečností týkajících se konkrétního případu.

[8] Podle městského soudu žalovaný těmito požadavkům na individuální posouzení žalobcova případu v napadeném rozhodnutí dostál. Žalobce se dopustil drogové kriminality,

pokračování

kteřá vykazuje vysokou společenskou škodlivost, přičemž Česká republika se na mezinárodní úrovni zavázala potírat drogovou kriminalitu. Trestnou činnost žalobce spáchal ve značném rozsahu, jednalo se o prodej tvrdých drog s cílem získat finanční prostředky, již se dopouštěl dlouhodobě, a nikoliv jen pro vlastní potřebu, byť se nejednalo o organizovanou trestnou činnost a žalobce se nepodílel na výrobě drog. Městský soud tudíž označil za nedůvodnou žalobní námitku, že žalovaný nepřihlédl ke skutečné výši trestu nebo podmíněčnému propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, neboť k tomu došlo až po polovině jeho výkonu, a žalobci byl také uložen trest vyhoštění na dobu 7 let a trest propadnutí věci ve výrazné hodnotě. Jeho podmíněčné propuštění či skutečnost, že řádně vede následný život, tedy nemohly vzhledem k individuálním okolnostem žalobcova případu zvrátit fakt, že se dopustil vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, což vylučuje udělení doplňkové ochrany. Podle městského soudu je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, je přezkoumatelným způsobem odůvodněno a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

III.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel předně městskému soudu i žalovanému vytýká nesprávný výklad § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť žalovaný jeho trestnou činnost podřadil pod neurčitý pojem „vážný zločin“ bez přesné zákonné definice a bez přihlédnutí k proporcionalitě, což považuje za odporující principu legality výkonu veřejné moci. V tomto směru se dovolává rozsudku Soudního dvora ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, *B. a D.*, ze kterého dovozuje povinnost vykládat pojem „vážný zločin“ restriktivně a s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu, tedy i k nápravě pachatele a době, která od spáchání činu uplynula. Městský soud i žalovaný však podle stěžovatele opomenuli, že stěžovatel byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, vede řádný život a projevil lítost.

[11] Stěžovatel dále namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jeho argumentací o ochraně rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská Úmluva“) a čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“). V České republice totiž žije jeho matka, manželka a nezletilá dcera (nar. v roce 2021), které zde požívají dočasné ochrany. Má tedy za to, že vyhoštění by pro něj znamenalo faktické rozdělení rodiny v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[12] Kromě toho žalovaný i městský soud bagatelizovali nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, a to navzdory čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podle kterého je v souladu se zásadou *non-refoulement* zakázáno vrátit uprchlíka do země, kde mu hrozí ohrožení života nebo svobody. Stěžovatel připomíná, že je v branném věku, hrozí mu tedy povolání do armády v probíhajícím válečném konfliktu, a že pro celé území Ukrajiny včetně Zakarpatské oblasti, ze které pochází, platí bezpečnostní rizika.

IV.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Opakuje, že u stěžovatele neshledal existenci zákonných podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Stěžovatel se nemůže dovolávat sloučení rodiny, protože to není pro udělení azylu podle zmíněných ustanovení relevantní. Stejně tak není z hlediska udělení azylu významná případná branná povinnost, a to obzvláště, pokud se tato povinnost týká všech obyvatel země. Podle mezinárodních úmluv představuje legitimní občanskou povinnost, i kdyby měla být spojena s nasazením do válečné oblasti. V případě stěžovatele nebylo zjištěno, že by branná povinnost byla diskriminační, tudíž ji nelze považovat za pronásledování.

[14] Žalovaný poukazuje na to, že v průběhu řízení byly zjištěny skutečnosti, které svědčí o spáchání vážného zločinu stěžovatelem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a které tudíž vylučují udělení doplňkové ochrany. Žalovaný zohlednil vysokou míru společenské škodlivosti, motiv spočívající ve hmotném prospěchu stěžovatele a fakt, že stěžovatel místo řádného výkonu zaměstnání na území České republiky páchal trestnou činnost, i když mu zde bylo poskytnuto bezpečí před válkou. Podle žalovaného pak podmíněné propuštění stěžovatele z výkonu trestu odnětí svobody nevylučuje užití § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za řádně odůvodněné, podložené příslušnými informacemi o zemi původu a vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatelovy kasační námitky proto nemohou obstát.

V.

[15] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[16] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu v něm uvedených judikатурních závěrů však Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu. Ostatně ani stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti nic netvrdí.

[17] Napadený rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný, neboť se v něm městský soud dostatečně nevypořádal s jeho argumentací o ochraně rodinného a soukromého života. Jedná se tedy o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[18] Napadený rozsudek však požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo též ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 či ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, a řada dalších) dostál. Dostatečně v něm popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní

pokračování

argumentaci náležitě vypořádal. Z napadeného rozsudku je seznatelné, k jakým závěrům městský soud dospěl, a proč nepovažoval právní argumentaci stěžovatele za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické, vnitřně nerozporné.

[19] V odst. 44. až 45. napadeného rozsudku se zabýval žalobní námitkou o tom, že v České republice žije stěžovatelova matka, manželka a dcera. Dovodil však, že sloučení rodiny nepředstavuje relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že nesouhlas stěžovatele s rozsahem a způsobem odůvodnění nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů tudíž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[20] Stěžovatel dále v kasační stížnosti rozporuje výklad pojmu „vážný zločin“ užitý v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ze strany žalovaného a městského soudu. I uvedené otázky se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně věnoval. Dovodil, že pojem „vážný zločin“ musí být vykládán v kontextu Úmluvy o právním postavení uprchlíků a kvalifikační směrnice (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28) a nepostačuje, pokud trestný čin, jehož se žadatel dopustil, označuje za zvláště závažný zločin vnitrostátní trestní právo. K potřebě individuálního posouzení toho, zda jednání žadatele o mezinárodní ochranu je „vážným zločinem“, se Nejvyšší správní soud vyjádřil tak například v rozsudku ze dne 20. 7. 2020, č. j. 9 Azs 131/2020-23. V posouzení uvedené otázky se přitom městský soud přidržel na věc dopadající judikatury kasačního soudu, když se dovolal rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28.

[21] Judikatura Nejvyššího správního soudu se již vyjádřila i k drogovým trestným činům, jehož se zde dopustil stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28, ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 244/2020-33, nebo ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 331/2020-19, nebo též již výše zmíněný rozsudek č. j. 9 Azs 131/2020-23). Podle nich je obecně považováno za dostatečné, pokud správní orgán poukáže na odsouzení za úmyslný trestný čin spáchaný s úmyslem získat materiální prospěch, v organizované skupině a ve velkém rozsahu. Současně však „i méně intenzivní konkrétní škodlivost trestného činu, jehož se stěžovatel dopustil, je-li stále v mezích kvalifikované skutkové podstaty podle výše uvedeného ustanovení trestního zákoníku, tedy jde-li o čin spáchaný ve značném rozsahu, zpravidla znamená, že ve smyslu azylového práva jde o vážný zločin.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 65/2018-31).

[22] Z odsuzujícího rozsudku přitom plyne, že stěžovatel byl odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Žalovaný při posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, resp. naplnění vylučující klauzule zohlednil, že se jedná o úmyslný zvláště závažný zločin, za jehož spáchání bylo možné uložit trest odnětí svobody v rozmezí 2 až 10 let, že stěžovateli byl uložen poměrně přísný trest (4 roky odnětí svobody nepodmíněně, trest vyhoštění na 7 let a propadnutí věci ve velké hodnotě), že kromě dosavadního řádného života trestní soud neshledal žádné polehčující okolnosti, že pohnutkou stěžovatele bylo opatřit si trestnou činností finanční

prostředky namísto řádného výkonu zaměstnání, že se trestné činnosti věnoval dlouhodobě (od léta 2021 do 4. 10. 2022) a že distribuoval heroin jakožto tvrdou drogu (která má výrazně negativní dopad na její uživatele) ve značném rozsahu (přechovával 52,351 gramů a neoprávněně prodal minimálně 4 osobám 163 gramů). Dále žalovaný vzal v potaz, že stěžovatel svou trestnou činnost bagatelizoval, když při pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že heroin prodával pouze dva měsíce a že by v páchání trestné činnosti s největší pravděpodobností pokračoval, pokud by nebyl příslušnými orgány odhalen. Žalovaný nepřehlédl, že stěžovatel byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněčně po dvou letech propuštěn, nicméně stále nevykonával trest vyhoštění v délce 7 let.

[23] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že uvedené posouzení provedené žalovaným vyhovuje judikurním požadavkům na individuální posouzení věci, jelikož se neomezuje pouze na úvahu, zda stěžovatel spáchal zvlášť závažný zločin podle trestního zákoníku, ale jsou zohledněny i další judikaturou dovozené individuální okolnosti stěžovatelova případu, včetně existence případných přitěžujících a polehčujících okolností (viz předchozí odstavec). Skutečnost, že stěžovatel trestnou činnost nepáchal v rámci organizované skupiny, že byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn a že nyní vede řádný život, tudíž i podle městského soudu nevylučuje podřazení jeho trestné činnosti pod pojem „vážný zločin“ užitý v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Uvedené závěry městského soudu považuje Nejvyšší správní soud za souladné se shora citovanou judikaturou a nemá jim co vytknout. Ani stížnostní argumentace týkající se nesprávného výkladu pojmu „vážný zločin“ ze strany městského soudu a žalovaného tudíž přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

[24] Ačkoliv tedy lze v obecnosti se stěžovatelem souhlasit v tom, že pojem „vážný zločin“ není v zákoně o azylu definován, jeho výklad je konstantně ustálen judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí a posléze i městský soud v napadeném rozsudku respektovali, jak shora uvedeno.

[25] Přijatelnou pak kasační stížnost nečiní ani námitka, že by stěžovatelovo vyhoštění znamenalo faktické rozdělení rodiny a bylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a nejlepším zájmem dítěte. I na tuto námitku totiž konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď. Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že žádnému z rodinných příslušníků stěžovatele nebyl udělen azyl, tudíž ani jemu nelze udělit azyl podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. V souladu judikaturou Nejvyššího správního soudu současně sloučení rodiny nelze považovat za případ hodný zvláštního zřetele, pro který by mohl správní orgán udělit národní humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu), nejsou-li dány další významné skutečnosti, které by jeho udělení opodstatňovaly (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29). Takové významné skutečnosti v případě stěžovatele nebyly zjištěny. V daném případě tak bylo možno uvažovat pouze o udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu. Nicméně také k uvedenému se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení ze dne 31. 5. 2023, č. j. 4 Azs 137/2023-30, když vyslovil, že „po prokázání důvodu uvedeného v § 15a zákona o azylu není žalovaný povinen zjišťovat případnou existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany. I kdyby totiž byla jejich existence prokázána, nelze žadateli doplňkovou ochranu udělit – viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, č. 2174/2011 Sb. NSS.“ Je zjevné, že ani udělení

pokračování

doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu nebylo možné s ohledem na existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[26] Jakkoliv se stěžovatel v kasační stížnosti v souvislosti s jeho možným povoláním do armády a nasazením do válečného konfliktu dovolává zásady *non-refoulement*, také branné povinnosti se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dříve věnoval. Podle ní samotné plnění branné povinnosti „nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany“, pokud jde o výkon služby v „regulérní armádě demokratického právního státu“, kde není výhrada svědomí trestána nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45). Platí totiž, že ani při mobilizaci nelze vojenskou službu považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu, není-li odmítání branné povinnosti spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením. Jde tak o skutečnost azylově irelevantní (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 Azs 75/2020-45).

[27] V usnesení ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 Azs 15/2023-36, pak Nejvyšší správní soud shrnul, že k rozporu se zásadou *non-refoulement* nedochází „nezohledněním existence válečného konfliktu v zemi původu cizince pro účely případného udělení azylu nedochází. Jednak existence válečného stavu není sama o sobě důvodem udělení azylu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 174/2015-42, či usnesení NSS ze dne 10. 12. 2020, č. j. 3 Azs 360/2019-76). Totéž platí pro případné odmítání nástupu vojenské služby (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2015, č. j. 10 Azs 79/2017-32, či ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016-24). Jednak lze závazku *non-refoulement* dostat též navrácením cizince do bezpečné třetí země (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27).“

[28] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené nedovodil, že by se městský soud v napadeném rozsudku dopustil stěžovatelem namítaných pochybení. Naopak se ve všech sporných otázkách přidržel ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu a napadený rozsudek netrpí ani tvrzenou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Důvody pro přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu proto Nejvyšší správní soud neshledal.

VI.

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti plynoucích z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu

Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu